

wad; aga ta ei anna järele, kuni ta wiimaks wälja peaseb. Ta tõuseb püsti, ronib puu tüvedest ja oksist üle, aga mida enam ta ronib, seda rohkem näitse neid ees olema. Siin peab üks lange tulepööris olema läbi läinud ja palju puid maha keerutanud.

Wiimaks hakkab puude ladem ju wähemaks jääma, ta läheb lastitud rööpaid mööda edasi ja leiab, et enam taksistust ei ole.

Weel ei ole lähinewa rongi laterna paistust mitte näha. Kui ta aga mahti saab, lastjawa sammu takistuse kohast eemal plahwatuspatrioni rööpa külge panna, siis saab rongi juht plahwatuse läbi hoiatatud ja mõis rongi peatada ja õnnetuks ära läbida.

Kui Märtil tema latern alles oleks, siis ta mõiks selle wehklemise läbi rongijuhti hoiatada, aga nüüd on ainus wiimne nõuu plahwatuspatrioni panek. Kõigest jõuust tõttab ta edasi.

Pimedas ei saa ta aru, kui kaugel ta juba sellest kohast on, kus puude saat teel maas on; aga ta arwab, et juba jõuab hoiatusmärki panna. Ta lumurdab maha ja lastub kotta leida, kus kaks rööpe otja wastastikku on, sinna mõis ja siis patrioni traadiga kruwi külge kinnitada.

Prægu näeb ta, nüüd küll alles launis kaugel, üht isedaolist walguist paistma, ja rutuga kijub ta patrioni takistust wälja ja hakkab hirmuwärinaga ja külmaist lohmetanud kätega seda rööpekruwi külge kinnitama. Ta teab, need kaks walguise punkti on lähinewa rongi laternad. Mõne minuti pärast jõuab rong siia. Wäemõnu suunib ennast werejookstust ja waewa nägemisest nõrgestatud mees tööle, et patrioni õigeste saaks rööpe külge kinnitada, aga sõrmed, mis külmaist kanged ja oksid wabest wälja tihkudes weriseks saanud ja tuumaks jäänud, tema sõrmed ei taha enam sõna kuulda. Kui ta juba arwab, et esimene ja teine traadi ots kruwipesa külge on saanud kiani mässitud, ja pimedas teist traadi harust lastub tütte saada, kuulub patron juba jälle maha ja ta peab teda uueste taga otsima ja hakkab teda uueste rööpa külge mässima.

Ümberringi on kõik kottuime, muud kui kaks walguise punkti lastawad ikka suuremaks ja selgemaks. Kui tal mitte õnneks ei lähe, patrioni nüüd rutu rööpa külge kinnitada, siis on kõik tema waew asjata olnud ja hirmus õnnetus läes. Weel lord lastub Märt kõigest jõuust oma tööga toime saada, ta mässib uueste traadi otjad kruwipesa ümber, esimese, teise, kolmanda, neljanda, viienda, kuienda traadi — patron jääb peatama.

Oli ka juba wiimne silmapilk läes. Mõni sada sammu weel eemal näeb Märt rongi laternate paistust, mis kui hirmsa kelli kaks silma kõpimeduses kirkawad, ütle mata kiirusega lähemale lihtades. Ta on nii jõuetu, et ta weel waewalt püsti jalgade peale suudab tõusta. Ta astub tihkudes rööbastest wälja, astud weel sammu, aga maa kaub jala alt, ta langeb tee sõrmale kraawi. See ei ole küll mitte sügaw, aga sellest uuest põrutamisest langeb raskete haawatud mees minestusse. Weel kuulub ta nagu unenõust rongi murinat, ta kuulub patrioni plahwatust — siis kaub meelemõistus.

3.

Teewabi maja ukse ees, keset tuule ja tormi löötumist seisid teewabi naene, ta kuulatas ja wakis. Otsesui rowandus oli hirmutundmus tema rindu asunud. Mehest ikka weel ei jälgegi! Kas ta pidi sõidumarki andma oodetawale rongile? Ta ei teadnud ju, kas tee omas korras, sest tema mees oli ju tagasi tule mata jäänud. Ta mõttis nõuaks, peatamise märki, punaseid laternaid mastipuu otsas, sinna jätta. Aga mis see kõik aitas! Läbi läinud wagonid — oh Jumal! Ammugi enne pidi ju rong nendega kofu pörkama.

Küll kümme korda minutis arwas ta tagasi tulewa mehe laterna paistust nägema, aga ikka ei olnud see muud kui silmawirastus; kümme korda minutis arwas ta oma mehe jala astumist kuulma, aga see ei olnud muud kui tema oma werepeksmine soontes ja marutuule möllamine. Seal korraga helisewad läbi kõpimeduse libisejed wiled üksteise järele: sõidurongi hädamärguandmine. Põlwili langes õnnetu ja